

Sygn. akt I NKRS 31/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak

SSN Jacek Widło (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania W. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020

z dnia 10 lipca 2020 r.

w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na wolnym stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 520, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2021 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę w całości i przekazuje sprawę
Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej jako: „KRS” lub „Rada”) uchwałą nr (...)/2019 z 25 czerwca 2019 r. postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Ł. K. i W. W. do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

Pismem z 26 lipca 2019 r. odwołanie od ww. uchwały Rady z powodu jej sprzeczności z prawem złożył do Sądu Najwyższego W. W. (dalej jako: „Skarżący” lub „Odwołujący się”).

Sąd Najwyższy w wyroku z 13 maja 2020 r., I NO 166/19, w sprawie z odwołania Skarżącego, postanowił uchylić uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z 25 czerwca 2019 r. w części nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie W. W. do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. i w tym zakresie przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy podkreślił między innymi, że jeżeli Krajowa Rada Sądownictwa nie decyduje się na wskazanie żadnego z konkurujących kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie lub asesorskie w sądzie administracyjnym, do czego w ramach swojej konstytucyjnej prerogatywy ma prawo, zobowiązana jest wskazać na rzeczywiście istniejące okoliczności, jakie przemawiają przeciwko objęciu tego stanowiska przez kandydata. Pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść kandydata, wyciągnięcie wniosków dowolnych, czy też wręcz przeciwnych do tych, jakie wynikają z obiektywnie istniejących okoliczności, które w istocie nie mogą przemawiać przeciwko rozważanej kandydaturze, wskazuje na naruszenie prawa.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr (...)/2020 z 10 lipca 2020 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na wolnym stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 520. Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 269; dalej jako: „ustawa o KRS”), Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie W. W. do pełnienia urzędu na wolnym stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała sylwetkę Skarżącego oraz stwierdziła, że spełnia on wymagania

formalne określone w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 1-4 oraz art. 6a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 137; dalej jako: „p.u.s.a.”). Rada odniosła się do poszczególnych przymiotów i osiągnięć W. W., wskazując, że „nie wyróżnia się on wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej” (s. 5 uchwały). Jak podniosła, przeważającym kryterium przyjętym przez Krajową Radę Sądownictwa był stopień spełniania wymogu, o którym mowa w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., który w wypadku kandydatury Skarżącego był niewystarczający do wystąpienia z wnioskiem o powołanie go na wolne stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

Pismem z 12 listopada 2020 r. W. W., działając na podstawie art. 44 ustawy o KRS w zw. z art. 398³ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 1575 ze zm.; dalej jako: „k.p.c.”), wniósł odwołanie od ww. uchwały.

Zaskarżonej uchwale, na podstawie art. 44 ustawy o KRS w zw. z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., Skarżący zarzucił sprzeczność z prawem, tj. naruszenie następujących przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 398²⁰ k.p.c., poprzez pominięcie przez Krajową Radę Sądownictwa, przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, wyroku Sądu Najwyższego z 13 maja 2020 r., I NO 166/19, uchylającego uchwałę Rady nr (...)/2019 z 25 czerwca 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r. poz. 520, i przekazującego sprawę Radzie do ponownego rozpoznania – pomimo obowiązku działania przez Radę w granicach związania wykładnią prawa zawartą w tym wyroku;

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy przejawiający się niezgodnością uzasadnienia zaskarżonej uchwały z dokumentami dołączonymi do karty

zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko asesorskie;

3. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia zaskarżonej uchwały;

4. art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, poprzez nieuwzględnienie w sprawie: oceny kwalifikacji, opinii przełożonych, publikacji, opinii kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów;

5. art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS, poprzez stosowanie przez Radę w procedurze konkursowej niejednorodnych kryteriów oceny kandydatów na wolne stanowiska asesorskie w wojewódzkich sądach administracyjnych.

Zdaniem Skarżącego, powyższe naruszenia przepisów postępowania doprowadziły w konsekwencji do naruszenia art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., poprzez przyjęcie przez Radę, że nie wyróżnia się on wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, przez co nie spełnia kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym.

Odwołujący się, na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, zarzucił ponadto zaskarżonej uchwale sprzeczność z prawem, tj. naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.; dalej jako: „Konstytucja RP”), poprzez naruszenie zasady równego traktowania przez władze publiczne i zasady dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

W świetle ww. zarzutów i twierdzeń, rozwiniętych następnie w uzasadnieniu odwołania, Skarżący, na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy o KRS, wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy przez Radę i wydanie uchwały w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. W przypadku zaś nieskorzystania przez Radę z możliwości, jaką przewiduje art. 45 ust. 1 ustawy o KRS, Skarżący wniósł o przekazanie odwołania wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu i w tym przypadku wniósł o uchylenie przez Sąd Najwyższy zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpatrzenia.

Pismem z 8 grudnia 2020 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa złożył odpowiedź na odwołanie W. W., wnosząc o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

W odpowiedzi na odwołanie stwierdzono, że Krajowa Rada Sądownictwa podtrzymuje stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. W ocenie Przewodniczącego KRS, w odwołaniu nie wykazano, aby Rada w swoim postępowaniu dopuściła się naruszenia prawa. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa ustawowych kompetencji, na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych i przy zastosowaniu odpowiednich przepisów, a złożone odwołanie stanowi jedynie bezzasadną polemikę ze sformułowaną przez Radę oceną kwalifikacji kandydata biorącego udział w przedmiotowym postępowaniu konkursowym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżona uchwała podlega uchyleniu z uwagi na sposób jej podjęcia przez Krajową Radę Sądownictwa, która ponownie rozpoznając sprawę, nie zastosowała wykładni prawa dokonanej przez Sąd Najwyższy w toku wcześniejszej kontroli sądowej.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości konkursowy charakter procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej, jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści.

Zatem w przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący o danym rozstrzygnięciu. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16). Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Jednocześnie zdaniem Sądu Najwyższego, zasada efektywnego stosowania prawa unijnego i prawo do sądu (art. 45 Konstytucji RP) powodują, że w zależności od postawionych zarzutów, kognicja Sądu Najwyższego przy badaniu uchwał Krajowej Rady Sądownictwa powinna być tak rozumiana, że kontrola legalności uchwały i procedury jej podjęcia dotyczy także badania i oceny przeprowadzonego postępowania nominacyjnego, które powinno uwzględniać kryteria ustawowe i standardy rzetelnego procedowania.

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu uchwała Krajowej Rady Sądownictwa została wydana na skutek uchylecia przez Sąd Najwyższy wyrokiem z 13 maja 2020 r., I NO 166/19, pierwotnej uchwały Rady nr (...)/2019 w

przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

W uzasadnieniu swego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał m.in., że analiza treści uchwały oraz dokumentów związanych z przeprowadzeniem niniejszego postępowania prowadzi do wniosku, iż doszło do naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS – uwagi zawarte w uzasadnieniu uchwały wskazują bowiem na niewystarczająco wszechstronne rozważenie sprawy indywidualnej, jaką jest postępowanie w przedmiocie zgłoszenia kandydatury W. W. na wolne stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. (s. 3-4 uzasadnienia), a uzasadnienie zaskarżonej uchwały wskazuje, że część okoliczności, jakie są pomocne dla określenia poziomu wiedzy Skarżącego została pominięta, część zaś została przewartościowana w sposób nieakceptowalny (s. 6 uzasadnienia). Dalej Sąd Najwyższy stwierdził, że wbrew konkluzji Krajowej Rady Sądownictwa, materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu wprost potwierdza określone przez samą Radę wymagania, jakie winien spełniać kandydat na wakujące stanowisko, a za wyrażonym przez nią stanowiskiem, negatywnym wobec przedstawienia kandydatury W. W., nie przemawia w istocie żaden przytoczony argument (s. 9-10 uzasadnienia).

W konsekwencji Sąd Najwyższy zobowiązał KRS do ponownego rozpoznania sprawy z uwzględnieniem powyższych uwag oraz okoliczności, jakie wynikają ze zgromadzonych dokumentów konkursowych.

Należy przyznać w tym miejscu rację Odwołującemu się, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa, z mocy art. 44 ust. 3 ustawy o KRS stosuje się wyrażoną w art. 398²⁰ k.p.c. zasadę związania poglądem prawnym Sądu Najwyższego. Zgodnie z tym przepisem, sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Nie można oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy.

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie orzekającym, w toku ponownego rozpoznania sprawy rekomendowania do objęcia stanowiska asesorskiego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], Krajowa Rada Sądownictwa

uchybiła ww. obowiązкови uwzględnienia poglądu prawnego Sądu Najwyższego. To swoiste niewykonanie zaleceń Sądu Najwyższego ma szczególnie wyraźny charakter co najmniej w dwóch aspektach.

Po pierwsze, Rada nie wyjaśniła w przekonujący sposób, dlaczego jej zdaniem, W. W. nie wypełnia kryterium opisanego w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., tj. wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Co prawda uzasadnienie badanej uchwały nr (...)/2020 jest w tym aspekcie nieco bardziej szczegółowe, aniżeli poprzedniej uchwały nr (...)/2019, ale trudno uznać by spełniało wymagania stawiane motywom pisemnym rozstrzygnięć Rady w sprawach indywidualnych. Przykładowo, KRS jednym zdaniem odnosi się do bezsprzecznie rzadko spotykanego wśród kandydatów na orzeczników w sądach administracyjnych doświadczenia Skarżącego wynikającego z jego działalności w organie stanowiącym gminy, wskazując jedynie, że „również piastowanie stanowiska radnego gminy nie może być postrzegane jako podstawa do uznania, że uczestnik postępowania posiada wyróżniającą go wiedzę z dziedziny prawa jakie wchodzi w zakres orzecznictwa sądów administracyjnych” (s. 5 *in fine* uzasadnienia uchwały). Trudno uznać taką wypowiedź Rady za satysfakcjonującą, zwłaszcza w świetle stanowiska Sądu Najwyższego, który uchylając wcześniejszą uchwałę nr (...)/19, wskazał, że „pełnienie funkcji w organie samorządu terytorialnego, stosującym prawo administracyjne może być sensownie postrzegane jako krok mający na celu podwyższenie kwalifikacji w znajomości tego prawa i poznania go w stosowaniu bezpośrednim na poziomie, który jest kontrolowany przez sądownictwo administracyjne” (s. 8 uzasadnienia wyroku w sprawie I NO 166/19).

W dalszej kolejności KRS dostrzega co prawda działalność dydaktyczną Skarżącego, ale dodaje, że W. W. „nie dysponuje tytułem naukowym doktora nauk prawnych albo doktora habilitowanego z dziedziny prawa” (s. 6 uzasadnienia uchwały). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy z dziedziny prawa administracyjnego nie zawsze musi skutkować podejmowaniem działalności naukowej oraz trudu związanego z przygotowaniem

dysertacji doktorskiej, czy rozprawy branej pod uwagę w toku postępowania habilitacyjnego. Z dokumentacji sprawy wynika, że Skarżący jest w pierwszej kolejności praktykiem, który wykonuje bardzo sumiennie (wedle ocen kwalifikacji – „wzorowo”), obowiązki starszego asystenta sędziego w sądzie administracyjnym. Jego działalność dydaktyczna (podobnie jak pełniony wcześniej mandat radnego) stanowi swoistą „wartość dodaną” jego kandydatury, którą Rada powinna wziąć pod uwagę, bez formułowania dalszych, niewynikających z ustawy wymogów (posiadanie stopnia naukowego). Trzeba też w tym miejscu uwzględnić, że asesura ma być okresem swoistej „próby” i przygotowania do pełnienia służby sędziowskiej, a więc trudno każdorazowo wymagać od kandydatów na asesorów znaczących osiągnięć na różnych polach działalności prawniczej (doświadczenie zawodowe, umiejętności praktyczne, osiągnięcia naukowe).

Pozostałe przymioty i osiągnięcia Skarżącego są albo w ogóle nierozważane w uzasadnieniu uchwały (np. bardzo dobra ocena ze studiów, odbycie aplikacji sądowej, złożenie egzaminu sędziowskiego), albo omawiane w sposób lakoniczny i niewyczerpujący (praca w administracji skarbowej oraz na stanowisku referendarza sądowego w wydziale ksiąg wieczystych).

Po drugie, analiza uzasadnienia zaskarżonej uchwały pozwala stwierdzić, że Rada całkowicie pominęła kwestię poparcia Skarżącego przez środowisko sędziowskie i to wbrew wyraźnym zaleceniom Sądu Najwyższego sformułowanym w tym zakresie (zwłaszcza s. 9 uzasadnienia wyroku w sprawie I NO 166/19).

Prezentację tej części składowej oceny kandydata zawarto w dwóch akapitach uzasadnienia uchwały. Na jej s. 7 stwierdzono, że „Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. oraz stanowisko Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]”, po czym przytoczono wyniki głosowań tych gremiów sędziowskich (bardzo korzystne dla Skarżącego), dodając, że przy podejmowaniu decyzji Rada miała je na uwadze.

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie orzekającym, powyższy sposób zaprezentowania kwestii poparcia środowiska sędziowskiego – bez podjęcia choćby próby jego omówienia i uzasadnienia, dlaczego nie miało ono w niniejszej sprawie decydującego znaczenia – narusza przepisy dotyczące postępowania

przed Radą. Należy podkreślić, że w ramach procedury konkursowej KRS bierze pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS)

Z judykatury Sądu Najwyższego wynika, że poparcie środowiska sędziowskiego stanowi okoliczność, której KRS nie powinna pomijać przy ocenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Przykładowo, w wyroku z 12 czerwca 2019 r., I NO 39/19, Sąd Najwyższy stwierdził, że „wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu („poparcie środowiska sędziowskiego”) są (...) istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutuujących na ocenę predyspozycji kandydatów”. Do podobnych wniosków Sąd Najwyższy dochodził także m.in. w wyrokach z 15 marca 2018 r., III KRS 2/18, z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15, czy z 22 października 2014 r., III KRS 52/14.

Podsumowując powyższe, powtórzyć należy, że poddane badaniu ponowne rozpoznanie przez Krajową Radę Sądownictwa sprawy rekomendacji na stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], okazało się wadliwe, albowiem Rada nie uwzględniła poglądów prawnych i zaleceń sformułowanych w wyroku Sądu Najwyższego z 13 maja 2020 r., I NO 166/19. Niewystarczające i nieprzekonywujące okazały się rozważania dotyczące poszczególnych przymiotów i osiągnięć Skarżącego, prowadzące Radę do arbitralnie przyjętego poglądu, że kandydat ten nie legitymuje się wysokim poziomem wiedzy z zakresu szeroko pojętego prawa administracyjnego. Natomiast w przypadku konieczności uwzględnienia i omówienia kryterium poparcia środowiska sędziowskiego, mamy w omawianym przypadku do czynienia z wadliwością kwalifikowaną, albowiem Rada ograniczyła się jedynie do przytoczenia wyników głosowań Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] oraz lakonicznego stwierdzenia, że uwzględniła je przy podejmowaniu decyzji, co oznacza, że przedmiotowe kryterium zostało praktycznie rzecz biorąc całkowicie pominięte.

W tych okolicznościach, za zbędne uznać należało odnoszenie się do pozostałych zarzutów odwołania.

Jednocześnie Sąd Najwyższy przychylił się w całości do wyrażonego już w tej sprawie poglądu, w myśl którego przedstawienie Prezydentowi RP osoby występującej w konkursie na wolne stanowisko asesora w wojewódzkim sądzie administracyjnym jest konstytucyjną prerogatywą Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającą z art. 179 Konstytucji RP, sprecyzowaną w tym zakresie w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS. Oznacza to, że Krajowa Rada Sądownictwa może przedstawić Prezydentowi wniosek o powołanie kandydata, może także zdecydować, że z wnioskiem takim nie wystąpi, gdy jej zdaniem żadna z osób ubiegających się o ten urząd nie spełnia w wystarczającym stopniu wymogów merytorycznych, jakie winna spełniać osoba sprawująca ten urząd (wyroki Sądu Najwyższego z: 7 marca 2019 r., I NO 1/19; 7 marca 2019 r., I NO 2/19; 11 marca 2014 r., III KRS 3/14; 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15). Jednakże, jeśli Krajowa Rada Sądownictwa nie decyduje się na wskazanie żadnego z konkurujących kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie lub asesorskie w sądzie administracyjnym, zobowiązana jest wskazać na rzeczywiście istniejące okoliczności, jakie przemawiają przeciwko objęciu tego stanowiska przez kandydata (wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2020 r., I NO 166/19). W niniejszej procedurze konkursowej temu obowiązkowi Krajowa Rada Sądownictwa, po raz kolejny, nie sprostала.

Ponownie rozpoznając sprawę, Krajowa Rada Sądownictwa uwzględni powyższe rozważania Sądu Najwyższego oraz całość dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu konkursowym.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy działając na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, orzekł jak w sentencji wyroku.